

УДОСКОНАЛЕННЯ КРЕДИТНОЇ ПОЛІТИКИ КОМЕРЦІЙНИХ БАНКІВ УКРАЇНИ

студентка Браткова А.О.
(наук. керівник доц. Олійник В.М.)

Надання кредитів і проведення кредитної політики є найпоширенішою операцією банківських установ. Кредитні операції приносять банківським установам основну частину доходу. Однак аналіз ситуації, що склалася у банківській сфері, свідчить, що більшість банків зазнає фінансового краху внаслідок надзвичайно ризикованої кредитної політики.

У зв'язку з цим дуже актуальним є вирішення проблеми вдосконалення кредитної діяльності банківських установ. Банки мають організовувати кредитні операції таким чином, щоб отримувати максимально можливий прибуток, але при цьому намагатись зменшити ризик, безпосередньо пов'язаний з механізмом надання і погашення банківських кредитів.

Позитивно можна оцінити ті тенденції розвитку ринку роздрібних банківських послуг, за яких населення вже перестає розглядатися банками виключно як джерело порівняно недорогих ресурсів для їх подальшої трансформації у кредити корпоративним клієнтам, а набуває усіх ознак повноцінної групи банківських клієнтів, надання послуг котрим переміщується і на ринок кредитних послуг. Відтак сьогодні можна констатувати одночасне зростання обох сегментів роздрібного банківського ринку — як депозитного, так і кредитного. При цьому важливо відзначити істотне зростання за останні декілька років не лише депозитів до запитання, а й строкових вкладів, а також, відповідно, зростання довгострокових кредитів нарівні з короткостроковими, що є безпосередніми ознаками фінансової стабілізації та підвищення довіри населення до вітчизняної кредитної системи. Що ж стосується цифр, показники свідчать про позитивні тенденції як у зростанні обсягів кредитування, так і збільшенні частки наданих комерційними банками кредитів економічним суб'єктам у валовому внутрішньому продукті, значення якого за 2005 р. становило 27,11 %. Фактично це означає, що банківська система має можливість забезпечувати більші обсяги кредитування.

Але окремі комерційні банки не можуть забезпечити надання тих величезних кредитних ресурсів, у тому числі в іноземній валюті, які

потрібні для модернізації і технічного переозброєння галузей народного господарства, впровадження науково-технічних розробок при значному скороченні традиційного джерела фінансування – коштів державного бюджету.

Дані свідчать про тенденцію до зменшення частки кредитів в іноземній валюті. Однак не можна не помітити, що в 1995—1997 рр. частка кредитів у вітчизняній валюті сягала в середньому 72 %, в той час як в 1999 р. відбулося зниження до 45,82 %, і лише 2003—2005 рр. характеризувалися збільшенням до 60 %. На нашу думку, це обумовлено знову-таки як політичними чинниками (1999 р. — період виборчого процесу, який викликав певну напругу в економічному середовищі), так і економічними (в 1995—1996 рр. — створення передумов і реалізація грошової реформи, закладення Національним банком підвалин стабільності гривні шляхом жорстокої рестрикційної грошово-кредитної політики, 1998 р. — світова фінансова криза, починаючи з 2002 р. — значні темпи економічного зростання, насамперед, створення передумов для розвитку вітчизняного бізнесу).

Ці проблеми можна вирішити шляхом створення банківських об'єднань, зокрема банківські консорціуми, з метою збільшення масштабів операції шляхом залучення додаткових ресурсів, розподілу ризиків. Реалізація запропонованих заходів дасть змогу підвищити фінансову стабільність і стійкість банківської системи України, що, в свою чергу, вплине на забезпечення економічної стабільності держави, а також на формування бази для інтеграції України в Євросоюз.

1. Бюлетень НБУ. – 2005. - №1. – с.92
2. Бюлетень НБУ. – 2006. - №1. – с.36
3. Структура активів комерційних банків України за станом на 01.01.2004 р. // Вісник НБУ. – 2006. - №3. – с.51
4. Фролов С.М. Банківська справа і основи митного регулювання в Україні: теорія і практика: Навч.посібник, Суми:ВТД «Університетська книга»,2004.-368с.